

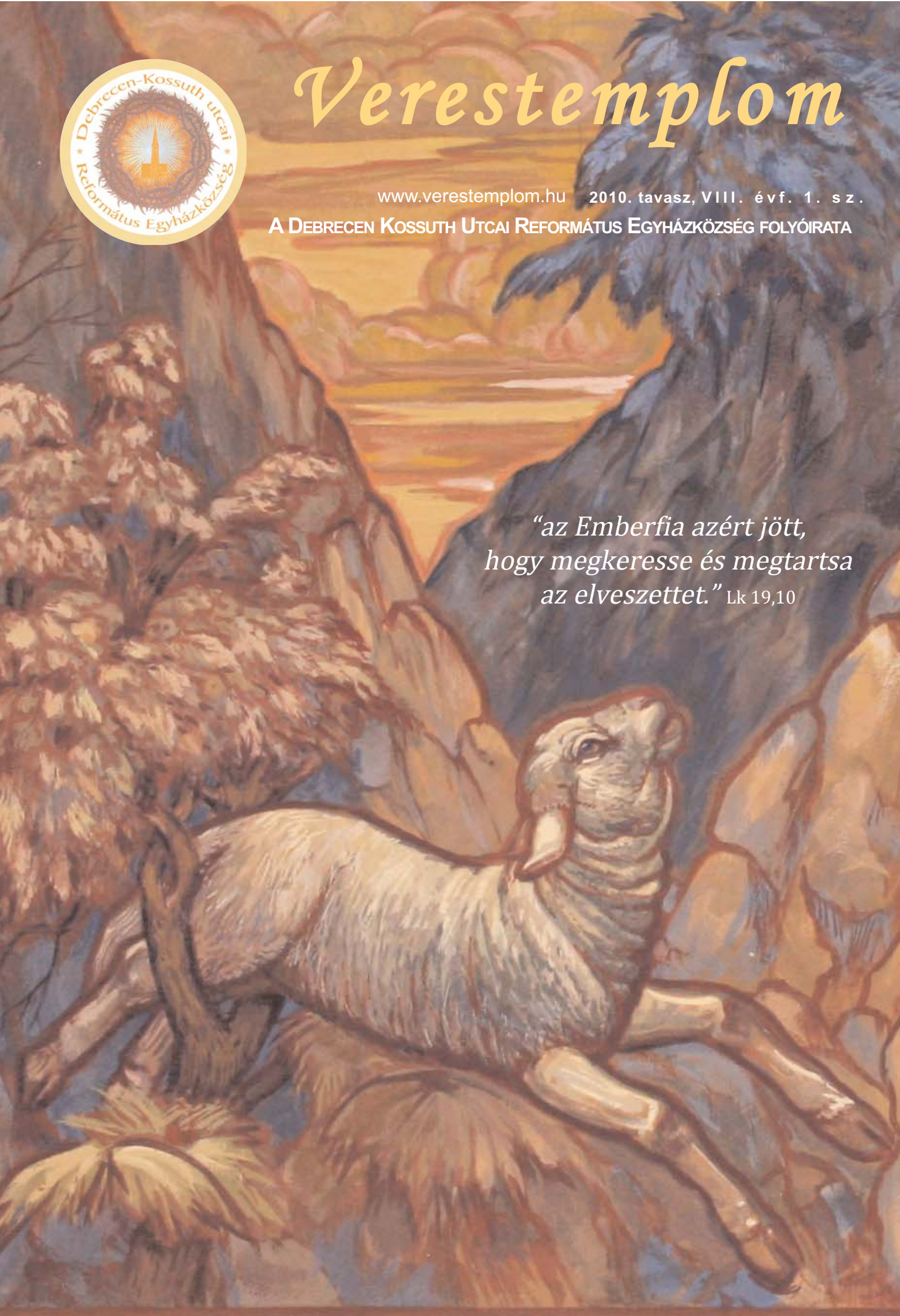

Verestemplom

www.verestemplom.hu 2010. tavasz, VIII. évf. 1. sz.

A DEBRECEN KOSSUTH UTCAI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG FOLYÓIRATA

*“az Emberfia azért jött,
hogy megkeresse és megtartsa
az elveszettet.” Lk 19,10*

e/őszó

KÁLVIN TANÍTÁSA A MEGSZENTELŐDÉSRŐL

(Karcza Sándor lelkipásztor előadásából következik néhány gondolat. A teljes előadás anyaga megtalálható honlapunkon, a www.verestemplom.hu. Az előadás képezte a teológiai háttérét a böjti bűnbánati hét igehirdetéseinek.)

Tóth-Mihala Veronika

jegyzete

Kálvin tanítása szerint a kettős kegyelem Isten bűnbocsátó (megigazító) és újjászülő (megszentelő) kegyelme. Ezzel kapcsolatban ezt vallja Kálvin: „Ahogyan a napfény és a nap melege elválaszthatatlanul egybetartoznak, úgy a megigazulás és a megszentelődés Istennek egy kegyelme. Ez a kegyelem tulajdonképpen Istenben van. A kegyelem hatása mibennünk...Krisztus senkit sem igazít meg, akit egyúttal Lelke megszentelésével helyre nem állít”.

A megigazulás a kegyelem egyik oldala. Ez jelenti a kegyelembe fogadást, a megbékülést, a felmentést Krisztusban, az igaz hit által.

A megszentelődés a kegyelem másik oldala. Kálvin tanításában a megszentelődés nem eredmény, hanem Isten bennünk elkezdődött kegyelmi munkájának folyamata. Ezt mondja Kálvin: „Amikor Isten minket önmagával megbékéltet, Krisztus igazságának közbenjárása által igaznak tart, e kegyelme össze van kötve azzal a jótétteménnyel is, hogy bennünk lakozik Szentlelke által. Kinek ereje testünk kívánságait napról-napra jobban és jobban megöldöklí, minket pedig megszentel az élet valódi tisztaságára.”.

Kálvin szerint más dolog megszabadulni a bűn adósságától (megigazulás) és a bűn rablásától (megszentelődés). Mindkettő Krisztus engesztelő munkájából következik, a második a Szentlelke munkája által. A Szentlelke uralma és kormányzása nekünk kettős tisztulást ajándékozik: a) Naponként eltörli bűneinket, és igazán állít Isten elé. b) Szentlelkével megöldöklí testünk kívánságait, és ezáltal szentté alakít.

Az ember a megszentelődés ellenére is bűnös marad. Szüksége van arra, hogy naponta bűnbánatot tartson, melynek célja, hogy Isten bennünk majdnem eltűnt képe visszaállíttassék: „*Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*” (2Kor 3,18; Ef 4,23; Kol 3,10).

Kálvin úgy látja, hogy Krisztus jótétteményeiben nem lehet részesülni másképpen, mint a hitben megvalósuló életközösség útján. Krisztus hit által lakozik, és Szentlelke által munkálkodik övéiben. A megszentelődés ennek a Krisztussal való közösségnek a gyümölcse.

TARTALOM

2010. TAVASZ

- 2** Előszó -
Tóth-Mihala Veronika jegyzete
- 3** Tartalom; Ajánló
- 4** *Derencsényi István - Dr. Imre Sándor:*
Levél a Kossuth utcai Gyülekezethez
- 5** Gyülekezeti rövidhírek
- 6** *Oláh Szabolcs:*
A kereszt engedelmessége
- 8** *Kristóf Csaba:*
Hazatérés
- 9** *Derencsényi István:*
Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?
- 10** *K. Szabó Gyula:*
Életem: biztonyságtétel
- 12** *Dr. Adorján Erzsébet:*
Bibliaközösség
Nőszövetségünk vár mindenkit
- 14** *Horváth Albin:*
Gyülekezeti nyár
- 14** *Földi Béla:*
Mérnöki presbiter
- 15** *Veres Jánosné Viola:*
Szilárd alap az élethez

előszó

ünnepi igehirdető

elrejtett kincs

az Úr csodásan működik

ifjúság

IMPRESSZUM

Verestemplom

A Debrecen-Kossuth utcai Református Egyházközség Folyóirata
Felelős kiadó: Derencsényi István
Szerkesztő: Tóth Tamás
Tiszteltbeli társszerkesztő: Szoboszlai Csaba

Szerzők:
Dr. Adorján Erzsébet, Derencsényi István, Horváth Albin,
Kristóf Csaba, K. Szabó Gyula, Oláh Szabolcs,
Tóth-Mihala Veronika, Veres Jánosné Viola

Levélcím: 4024 Debrecen, Kossuth utca 65.
E-mail: verestemplom@reformatus.hu
Honlap: www.verestemplom.hu
Nyomda: Litográfia Nyomda

LEVÉL A KOSSUTH UTCAI GYÜLEKEZETHEZ

Áldott húsvéti ünnepeket!

„... eljött Jézus, megállt a közepén, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!”
(Ján 20,19b)

Kedves Testvérünk!

A közelgő húsvéti szent ünnepek alkalmával Kedves Hozzátartozóiddal együtt szeretettel köszöntünk és kifejezzük ünnepi jókívánságainkat.

Húsvétot a feltámadás ünnepét méltán szokták az „ünnepek ünnepeinek” nevezni, hiszen olyan üzenete, tanítása van, amely újjáteremtő, megerősítő, távlatot kínáló módon hat a megszólított-ra.

Tapasztalatból tudjuk, hogy milyen jó hatása van egy üdvözlésnek, jókívánságnak, meleghangú köszöntésnek. Egy kedves szó embertől emberig, lélektől lélekig meg tud szépíteni egy egész napot. A fent idézett húsvéti jelentés is egy üdvözlő-

Az üres sír

köszöntő szót hoz elénk. A Feltámadott Jézus, mikor először találkozik tanítványaival, köszönti őket, és nem mond sem többet sem kevesebbet csak annyit: „Békesség néktek!”

“ Jézus megharcolt a békességért,
Jézus árat fizetett a békességért,
Jézus megszerezte a békességet,
és mint Feltámadott ezt kínálja föl
most nekünk is.”

És ennyi elég ahhoz, hogy minden pozitív értelemben, a legátfogóbb módon megváltozzon. A húsvéti üdvözlés, „Békesség néktek!” új helyzetet teremt, megváltoztatja a közérzetet, pozitív töltést ad, közösséget teremt, megszünteti az izolációt. Jézus békesség-köszöntése nem csak zárt ajtókat nyit és elválasztó falakat ront le, hanem köszöntése a tanítványok ajkáról generációk láncolatán át tovább vándorol a történelemben és lesz folyamatos húsvéti áldáshordozóvá.

A Feltámadott Jézus üdvözlése nem formális, kiüresedett köszöntő formula, hanem ünnepélyes deklaráció egy ténynek: Jézus Krisztus engesztelő halálával és dicsőséges feltámadásával békeséget teremtett. Az ő békessége nem vágy, nem óhaj, nem kívánság, hanem reális ajánlat, valóságos kínálat. Jézus megharcolt a békességért, Jézus árat fizetett a békességért, Jézus megszerezte a békességet, és mint Feltámadott ezt kínálja föl most nekünk is. Éljük ezzel a lehetőséggel! Fogadjuk el a Feltámadott Jézus Krisztus békesség-ajánlatát.

Szeretettel hívunk Benneteket ünnepi istentiszteleteinkre, hogy együtt fogadhassuk a Feltámadott Krisztus felkínált békességét, és együtt köteleződjünk el arra, hogy mi is örömmel felvállaljuk a Krisztusi béke eszköz-szerepét.

Áldott húsvétot és meghitt ünnepeket kívánva, vagyunk testvéri szeretettel

Derencsényi István
lelkipásztor
Dr. Imre Sándor
főgondnok

Óvodai-családi istentisztelet lesz április 11-én, vasárnap délelőtt 10 órakor a templomban. Mindenkit szeretettel várunk!

Vizsgaprédikáció lesz gyülekezetünkben április 18-án, vasárnap délelőtt 10 órakor a templomban. Igét hirdet Bélbász-Szücs Andrea, IV. évfolyamos (végzős) teológus hallgató.

Ifjúsági presbitérium választás lesz április 23-án, pénteken este 6 órakor a gyülekezeti teremben. Kétévente esedékes az ifjúsági presbitérium tisztújító ülése. Az első választás 2008. áprilisában történt. A választási közgyűlés nyilvános, minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Általános Iskolájának csoportját fogadjuk gyülekezetünkben május 09-én, vasárnap délelőtt 10 órakor a templomban. A **kiszállás** alkalmával az istentiszteleten igehirdetéssel, énekléssel szolgálnak az iskola diákjai és tanárai.

Folyamatos frissítés mellett látogatható gyülekezetünk megújult internetes honlapja a **www.verestemplom.hu!** A friss hírek mellett külön szeretettel ajánljuk a testvérek figyelmébe a 'Homília szoba' menüpontot, ahol elmélyült beszélgetésre hívjuk a honlap látogatóit aktuális témák felvezetésével, illetve a 'Fórum' lehetőségét, ahol a gyülekezet

közössége akár korosztályok vagy érdeklődés szerint csoportosulva folytathatnak beszélgetéseket!

Várjuk a Kedves Testvérek hon-

lappal kapcsolatos észrevételeit.

Folyóiratunk **következő (nyári) száma** megjelenik 2010. júniusában.

Gyülekezeti batyus vacsora az ifjúságért és a nyári táborért

június 04-én 18.30 órakor

a Dóczy Gimnázium tornatermében
a Debrecen-Kossuth Utcai Református Egyházközség
Presbitériuma és a Dóczy Gimnázium
közös szervezésében.

Együtt - egy célért

Kérjük a résztvevőket, hogy 500 (nyugdíjas, diák), illetve 1.000 Ft-os adományokkal járuljanak hozzá az ifjúsági gyülekezeti munkához. A vacsorán tombolanyereményeket sorsolunk ki.

Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk a gyülekezeti *batyus* vacsorára (az étellekről a résztvevők, az italokról a szervezők gondoskodnak).

Egyházközségünket kiemelten is támogatni szándékozó testvéreink adakozhatnak:

"Nagy József emlékalapítvány a Vörös Templomért"

számlaszáma: 11738008-20718541 adószáma: 18562381-1-09

"Hú Sáfár Alapítvány" a gyülekezet fejlődéséért

számlaszáma: 11738008-20845700

Egyházközség OTP számlaszáma: 11738008-20080901

A KERESZT ENGEDELMESSÉGE

**A Filippi-
beliekhez írt
levél második
részének 6–11**

versei himnusz műfajú hitvallásban szólnak Krisztus szolgáló formájáról: Jézus Krisztus „Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgáló formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalatiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”.

Az emberi létben önmagát a keresztség megalázó Jézus önként vállalt útjának első fele a megüresítés mélységéig tart: Istennel való egyenlőségét a keresztség függve láthatatlanná tette a hitetlen emberi tekintetek előtt. De a szolgáló formát felvett Úr útjának második szakasza is van, ez a legalacsonyabb mélységből a legmagasabb dicsőségbe vezet: ingyen vállalt alázatának jutalmaképpen Krisztust az Atya felmagasztalta, a feltámadott Krisztus az Úr, a Küriosz, a világ isteni méltóságú Ura. Vajon a földi Jézusról állítja-e a Fil 2,6–11, hogy önmagát üressé tette? Nem. Mert az Istennel öröktől fogva egylényegű Fiú fosztó-

dott meg Isten végtelen gazdagságától, amikor a Jézus Krisztusban végérvényes módon megjelent Isten önszántából üressé tette önmagát a keresztség avégett, hogy Isten szabadsága feltáruljon az embereket megváltó isteni szeretetben, s ez a szabadság megalapozza Isten engedelmes gyermekeinek szabadságát. Ez a Pál előtt is már létezett őskeresztény himnusz tehát a szentháromságos Isten és az emberek közötti cseréről beszél.

A 2Kor 8,9 is erről a csodálatos cseréről szól, amely Isten Fiának megtestesülésében és az emberekért végzett önküresítésében megy végbe: „ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok”. Jézus Krisztus Isten örök lényegéhez tartozik, a Fiú megtestesülése az önküresítés jegyében álló út kezdetét jelenti, s ez az út a keresztségben jut célba: a Fil 2,6–11 szerint a megtestesülés a keresztség irányul és annak alapján érhető.

A Krisztus-himnusz abból indul ki, hogy Jézus Krisztus öröktől fogva Istennel egyenlő: a teremtésben is közvetítő funkciót játszik, már mindig Isten lényegi alakjában létezik. Az emlékeztetés erre azt szolgálja, hogy az önküresítésben, a keresztségben kifejezhető legyen a Jézus Krisztus által adományozott üdvösség egyetemes jelentősége: Jézus Krisztus

Isten egyetlen Fia, aki révén Isten gyermekei lehetünk – „a fiúság Lelkét” kaptuk, „aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” (Róm 8,15). Őbenne Isten arra rendelt minket, hogy részesedjünk Fia lényegében és alakjában (Róm 8,29). Isten Fiának megváltástani és egyetemes kozmikus vonatkozásai kapnak szót a Kol 1,15–20 Krisztusénekeiben is: a Fiú, akiben megváltásunk van és bűneink bocsánata, „a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül,

“Jézus Krisztuson kívül senki más úrnak nem vagyunk alávetve: az Istennek engedelmes ember a keresztényi szabadságban élhet már itt e földön is.”

hogy minden tekintetben ő legyen az első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztségben kiontott vére által”. A teremtésben játszott közvetítői szerep hangsúlyozása a megváltás egyetemes érvényét alapozza meg. Egyben kifejezésre jut az is, hogy a Jézus Krisztusban az emberi történelemben belépett örök

isteni szeretet megtörte minden egyéb „fejedelemség” és „hatalmasság” erejét, s így Jézus Krisztuson kívül senki más úrnak nem vagyunk alávetve: az Istennek engedelmes ember a keresztényi szabadságban élhet már itt e földön is.

A Fil 2,6–11 arra tanít, hogy Jézus Krisztus a láthatatlan Isten képmásaként nem ragaszkodott isteni formájához, hanem emberi formát vett fel, vállalta az emberi nyomorúság terhét, végül lemondott saját testéről is, s a kereszten a fájdalom és a halál prédájává vált. Ellentétben a kisszerű hasznaihoz ragasz-

szolgai formájának értelmét a Vízolyi Biblia egyik széljegyzete így világítja meg: „tudniillik nem tagadván magát az Istenségből, hanem magát annak nem mutatni, aki volna”. Mert ez a Krisztus szolgai formájának értelme: szeretetből mondott le a dicsőségről, szabad akaratából vállalta az emberi nyomorúságot és halt meg értünk a kereszten, jókedvűből adta fel isteni gazdagságát, aminek már mindig is birtokában volt. Ám amikor az Istennel egylényegű Jézus Krisztus szabad engedelmességéből magára veszi a szolgaságot, akkor a világ új Urától ajándéko-

lenségében A Vízolyi Biblia fordítója a Krisztus-éneket alázatosságra intő példázat gyanánt olvassa: a gyülekezetnek a másik emberért való szolgálatban kell közösséggé válnia.

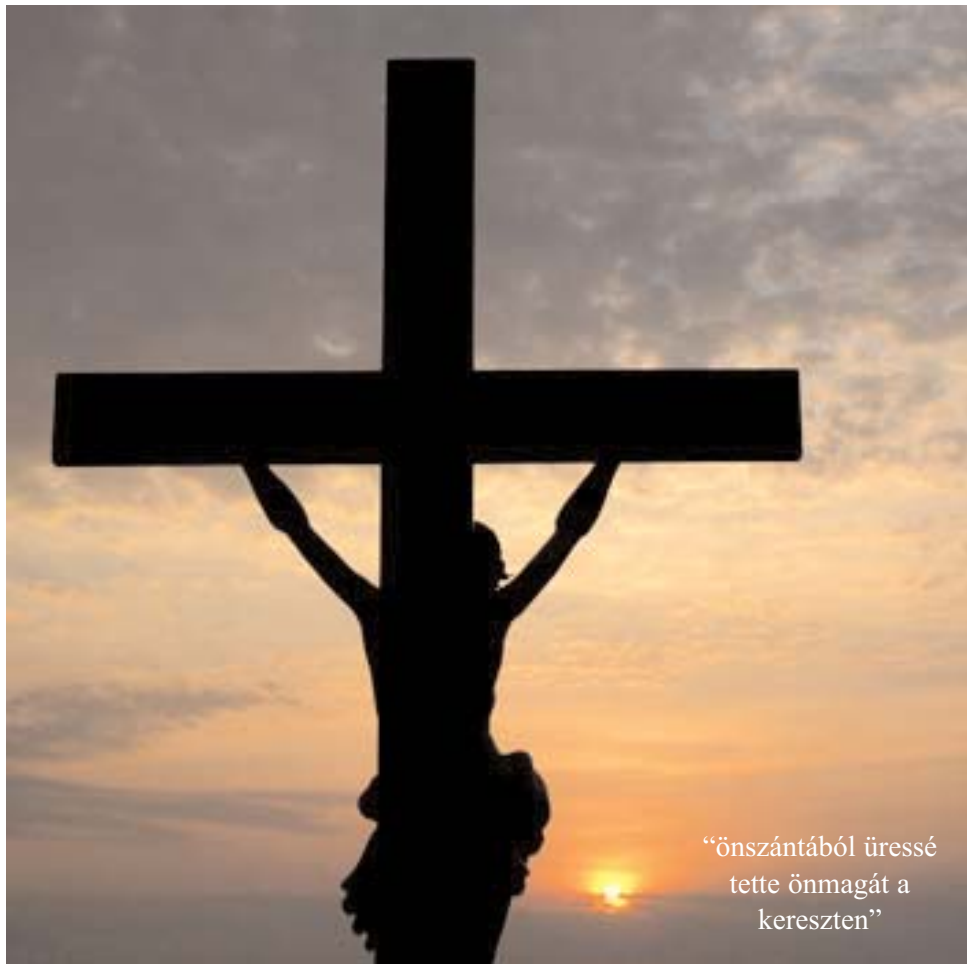
A kegyelemben hívő ember a másik embert állítja önmaga elé: Krisztus igényét érvényesítve el kell távoztatnunk a saját hasznunk keresését és az önmagunk iránti elfogultság érvényesítését. Ezért

Károlyi Gáspár a himnuszt megelőző vers (Fil 2,5: „*Annakokáért azon indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*”) mellé ezt a széljegyzetet írja: a Krisztus-himnusz „az Jesus Krisztus példájából int alázatosságra, ki annyira megalázta magát, hogy Isten lévén, mi érottünk testbe ötözött, szenvedett és megholt”.

A Fil 2,6–11 arról beszél, hogy Jézus Krisztus öröktől fogva Isten lényegi alakjában létezik, kiüresítette magát, egészen a kereszthalálig, s végül a világ isteni méltóságú Urává magasztaltatik fel. Eszerint a krisztológia három alapmozzanata az Istennel való egylényegűség, a keresztváltás és a felmagasztalás. Ez a há-

rom mozzanat a Fil 2,6–11 versekben egy nagyszabású, a mennyet és a földet átfogó dráma keretében egységet alkot.

Dr. Oláh Szabolcs
irodalomtörténész

“önszántából üressé
tette önmagát a
keresztben”

kodó emberrel, aki önösségből és büszkeségből védi mindenfelől összeragadozott zsákmányát. A Fiú-isten szabad engedelmességéből veszi magára a szolgaságot. Az önmagát isteni dicsőségéből kiüresítő Fiú alázatosságát, Krisztus

zott szabadság váltja fel a sorsot, amelyet addig a kozmikus hatalmaknak való alávetettségben kellett elszenvednie az embereknek. A régi hatalmat új hatalom váltja fel, de nem erőszakkal, hanem a kereszt engedelmességében és erőt-

HAZATÉRÉS

A történet melyről írok, több mint egy évtizede történt. Édesapám kiról az alábbi sorokat írom a Kossuth utcai Református Egyházközség tagja és presbitere volt. Sajnos csak múlt időben tudok róla beszélni, mert nem rég távozott az élők sorából.

A Veres templomtól nem messze a Domb utcán nőtt fel, ezért teljesen természetes módon itt keresztelték és itt konfirmált. Gyermekkorában ismerte meg Jézus tanításait. Az 50-es évektől a rendszerváltásig azonban kevés alkalommal tért be Isten házába. A távollmaradás okát a mai napig nem tudom. A visszatérés valódi okát viszont igen. Az édesanya (nekem nagymama) elvesztése mély sebeket hagyott benne, mellyel egy ideig nem tudott mit kezdeni. Próbálta megkeresni gyökereit, honnan is jött ő. A család

szerepét és támogatását érezte, de valamilyen pótolhatatlan űr keletkezett a lelkében. Nemsokára megvilágosodott, hogy ki nyújthat neki lelki és szellemi támaszt, az Úr Jézus. A hosszú évtizedek után vette a bátorságot és újra belépett a Verestemplomba. Elmondása szerint azonnal érezte, hogy ő ide tartozik és megérkezett. Szeretettel és

tisztelettel fogadták nem bűnősként kezelték a nyájtól elvesztett bárányt látták benne a gyülekezet tagjait.

Minden vasárnap elment az istentiszteletre és a kötődés egyre szorosabb lett, amely élete végéig kitartott. E történet üzenete talán az, hogy sosem késő felismerni a rohanó világban mik az igazi értékek és azokat meg kell őrizni.

Kristóf István
Debrecen, 1944. szeptember 02 - Debrecen, 2010. január 13.

Kristóf Csaba

A szakács

Játék közben

HA ISTEN VELÜNK, KI LEHET ELLENÜNK?

75 éves születésnapjára évfordulójának méltó megünneplésére készültünk gyülekezeti és baráti körben, s ezzel szemben ezt a napot Nánássy Ferenc testvérünk már a legteljesebb emberi tehetetlenség állapotában élte meg, kómában, kórházi ágyon fekve. De hisszük, hogy számára az a nap két nap elteltével, január 30-án Krisztus üdvözítő kegyelme révén boldog mennyei születésnappá lehetett.

Távozása nem várt hirtelenséggel következett be, ennek ellenére mégis lehet okunk az Isten iránti hálaadásra és nem pusztán a veszteség és a halál okozta fájdalom fölemlítésére, mivel mégiscsak nem egy derékba tört élettől kell búcsút vennünk, hanem Isten kegyelméből egy szép, lezárt, tartalmas földi léttől. Hála azért, hogy ez a földi élet úgy zárulhatott le, hogy időközben mindvégig megmaradt számára a minőségi, emberhez méltó földi élet lehetősége, miköz-

ben az utóbbi időben már kezdtek jelentkezni ennek az erős, sportos fizikumnak a kiütöző gyöngeségei, melyek sötét árnyékot vetítve előre, már számára is bizonyos félelmeket és szorongásokat keltettek, s egyre másra vetették föl benne a kérdéseket: mi lesz majd, ha leesek a lábamról? Mi lesz majd, ha végképp cserben hagy az egészség? Azonban ezek a kérdések nem lettek érdemi kérdésekké, mert Isten úgy döntött, hogy mielőtt elvesztette volna földi életét, az ember méltó életminőséget, csendes halállal közeljött hozzá és magához szólította őt az Isten.

Távozásakor sokmindenről megemlékezhetünk, sokminden személyes élmény, emlék földidéződik bennünk vele kapcsolatban ravatalánál a Róm 8,31 alapján hangzott a vigasztalás és a feltámadás üzenete, ahol is arról van szó: „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” Mit mondjunk tehát? Egyáltalán tudunk e mondani valamit is, amikor a halál végképp elnémít valakit aki számunkra fontos és kedves. Egyáltalán képesek vagyunk e mondani

bármit is, amikor a halál torkunkra forrasztja a szót. Mit mondjunk most egy 75 évben összefoglalandó emberi sorsról néhány mondatban? Önmagában is képtelen vállalkozás ez és itt érezzük, hogy az emberin túl mennyire szükségünk van az isteni lehetőségekre, mert ahol az ember elhallgat, ott kezd csak igazán erősen, határozottan teremtő erővel szólni az Isten szava, az Ige.

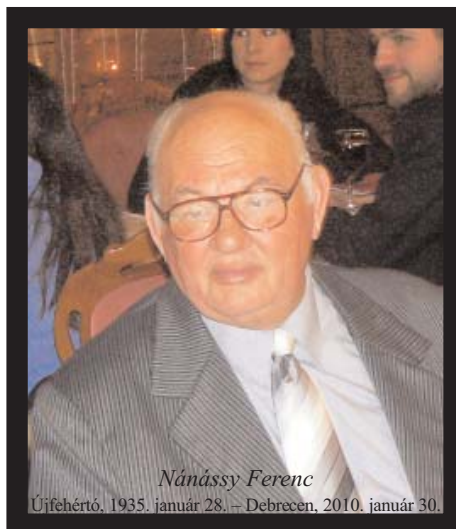
Mit mondjunk tehát Nánássy Ferenc presbiter testvérünk távozásakor, az életéről való megemlékezés során? Hát csak azt, amit az Ige: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Nagy dolog az, ha valaki itt a földi létben az Istennel van. Ha hisz benne, ha követi Őt, és enged parancsszavának. Vannak nehéz történelmi idők, amikor nem könnyű Istennel lenni, mert üldözik és megvetik az Istenben bízót. Nánássy Ferenc is átélt ilyen idöket, azonban nem tudta volna megtenni soha, hogy elhagyja Istenét és Egyházát. Fontos volt

neki, hogy Istenközelben éljen. Bizony nagy dolog, ha valaki az Istennel van, azonban ennél is nagyobb az, hogy velünk az Isten, hogy a szent, örökkévaló, tökéletes és tiszta Isten, Fiában Jézus Krisztusban elkötelezte magát az esendő, gyarló, csetlő, botló bűnös ember mellett.

Nánássy Ferenc presbiter testvérünk sokszor beszélt arról, hogy élete különböző helyzeteiben miként tapasztalta meg: Velem van az Isten.

Most, amikor a körünkből nem várt hirtelenséggel távozó testvérünktől és barátunktól búcsúzunk, bizony szorongatóan vetődik föl számunkra: mit mondjunk tehát? Mondjuk és meggyőződéssel mondjuk az Isten vigasztaló szavát: Ha az Isten velünk, akkor senki és semmi nem lehet ellenünk, mert az Isten szeretetétől nem képes elszakítani sem élet, sem pedig a halál. Kedves testvérünk és barátunk nyugodj immáron békességben, a boldog feltámadás bizonyos reménysége alatt. Isten veled.

**Derencsényi István
lelkipásztor**

Nánássy Ferenc
Újfehértó, 1935. január 28. – Debrecen, 2010. január 30.

ÉLETEM: BIZONYSÁGTÉTEL

Amikor megkaptam a felkérést, hogy készítsek egy kis visszaemlékezést arról, hogy eddigi életemben hogyan tapasztaltam meg Isten csodálatos, megváltó és gondviselő szeretetét, akkor rögtön azt válaszoltam, hogy természetesen a legnagyobb készséggel beszélek erről, bár a „bőség zavarával” kell majd megküzdennem.

Valóban azt tudom mondani először is, hogy – immár nem rövidnek mondható – életem során annyiszor, és olyan sok formában megtapasztaltam Isten éltető, áldó, megsegítő, kegyelmes szeretetét, hogy azt el sem tudom mondani minden részletében. Pedig minden bizonnal egy részét már el is felejtettem, amellet, hogy sokat, minden bizonnal, az emberi gyarlóság miatt, észre sem vettem. (Nagyon tudom tanácsolni fiataloknak, hogy az életük pozitív, Isten szeretetét bizonyító megtapasztalásaikról írjanak naplót!) Mindesetre, azok közül, amikre emlékszem, egy néhányat itt most szívesen elmondok Isten dicsőségére, Isten iránti hálám kifejezésére, és ugyanakkor a kedves Olvasó lelki, hitbéli erősítésére.

Először is azt említem meg, hogy hálás vagyok Istennek azért, hogy az Édesanyámat harmincnyolc éves korában felkészítette, és megerősítette arra, hogy engem három idősebb testvérem után még vállaljon, és Édesapámmal együtt felneveljen, az önálló élet útjára elindítson.

Szüleim elbeszéléséből tudom a következő történetet: Egy nyári este az Édesanyám, „mászós” ko-

romban gyorsan letett egy percre a földre, hogy a tehenet a kapun beeressze, amely épp akkor érkezett haza a mezőről. De az alatt az egy perc alatt én gyorsan kimásztam épp oda, ahol a tehén jött. Az Édesanyám, és a család többi tagja csak rémülten tudták nézni, hogy a tehén mind a négy lábával úgy átlépett felettem, hogy nekem semmi bajom nem lett.

Arról, hogy a front átvonult országonk, már személyes emlékeim vannak. A sok fájó és nehéz emlékeim közül kiemelkedik az, hogy szülővárosomban csak épp a mi családi házunk lett a háború áldozata. De nekem, és Szerettemnek semmi bajunk nem lett, mert épp akkor előtte egy pár órával, a szomszéd korcsmáros, akivel pedig szüleim szinte „haragba voltak” a sok „zaj” miatt, határozott szóval áthívott minket az ő erős és nagy pincéjébe .

De a mi szerető Istenünk újabb csodájáról szeretnék beszélni akkor, amikor arra térek rá, hogy a front átvonulásakor több napig városunk a „senki földje” volt. Ez azt jelentette, hogy a városban és az utcákon senki nem mozgott. De mi mozogtunk, mert a romba dőlő házunkat rendezgettük. Én épp

egy kisebb gerendát vittem egy rokon házához egy víz melletti gáton. Megjelent a az égen egy kis vadászepülő, feltehetően tájékozódás céljából. Bizonyára megláttak engem a repülőből, mert egyszerre hallottam a golyószóró hangját fentről, és ugyanakkor hallottam és láttam, hogy a golyók sorba hullanak mellettem a vízbe, először az egyik oldalon, majd utána rögtön a másik oldalon, tőlem körülbelül egy-két méterre. Hála Istennek engem egy sem talált el.

Ennek az esetnek némi folytatása, hogy a következő napokban egy délben a korcsmároséknál ebédeltünk egy hosszú asztalnál számosan. Egyszer egy óriási robbanás és ablak csörrenés, és mi mindent otthagya rohantunk a pincébe. Körülbelül két óra múlva, amikor feljöttünk a pincéből, megállapíthattuk, hogy egy lövedék robbant

az épület előtt, és az a repesz darab, ami betörte az ablakot, a fejemtől tíz centiméterre fúródott a falba. Isten itt is megőrzött, örök hála Neki ezért is.

Teltek az évek, és én elvégeztem az alsó osztályokat az iskolában. Háború után mindenki szegény

volt, szüleim különösen, amit a fenti sorok is magyaráznak. De Isten úgy gondoskodott a továbbtanulásomról, hogy miután elvégeztem helyben az alsóbb osztályokat, épp akkor nyílt meg helyben a gimnázium. Így helyben leérettségizhettem, és így akadálytalanul mehettem a The-

ológiára. Ez persze csak „formailag” értendő, mert a gyakorlat sokkal nehezebb volt.

1949-51 között már igen erős volt az új gimnáziumban az ateista szellem. Én pedig már akkor öntudatos hívőnek vallottam magam, aki már közben még „vasárnap-i iskolában,, is tanítottam. Ebben a helyzetben Isten úgy segített rajtam, hogy az osztályfőnököm egy megértő, segítőkész

“láttam, hogy a golyók sorba hullanak mellettem a vízbe...”

ember volt, aki még a lelkészi hívás bennem érlelődő jeleit is észrevette. Ő titokban, a legnagyobb óvatossággal a háttérben rendszeresen tanácsolt, így nem csaptak ki az iskolából, leérettségizhettem, s jöhettem a Theológiára, pedig az állatorvosi karra is fölvettek, felvételi nélkül.

A Kollégiumban töltött öt év sok tekintetben életem egyik legszebb korszaka volt. Ott is szüntelen tapasztaltam, hogy Isten vezet, segít és gondot visel rám. A gondviselést egyebek mellett úgy tapasztaltam meg, hogy szüleim gondoskodtak ugyan rólam, de pénzzel nem tudtak támogatni. Az volt a nagyon csodálatos, hogy amikor a pénzem elfogyott, sohasem kellett kölcsön kérni, mert „ismeretlenek” – akiket Isten erre indított – mindig ilyenkor küldtek egy szerény összeget. Utólag persze megtudtam, hogy városunkból és máshonnan is, ismerős, idősebb hittestvérek voltak ezek.

Boldog megtapasztalásaimból sok mindent elhagyva, még három csodás élményt szeretnék megírni. Még segédlelkész koromban motorral kellett járnom télen-nyáron a nyíregyházi tanyavilágot. Majd évek multán, amikor arra szükség mutatkozott, nem várt, előre el

nem képzelhető módon, Isten autót adott. Körülbelül húsz éven át autóval végeztük feleségemmel a szolgálatot a bihari falvakban. Mintegy kétszázézer kilométert közlekedtem így. Ebben gyakran volt jeges, havas út, olykor éjszakai sötétben. Több balesetben úgy megőrzött az én Uram, Akinek a szolgálatában közlekedtem, hogy még a „hajam szála” sem görbült meg.

A második „csoda”, amit nem hallgathatok el, hogy miközben próbáltam a lelkészi szolgálatot, olykor nehéz körülmények között is, törekeny egészséggel végezni, Isten megajándékozott egy – számomra máig – csodálatos szolgatárssal, a Feleségemmel. Ővele már a negyvenkilencedik évet töltjük együtt, el nem mondható sok örömben és áldásban. Erről az együtt töltött élet-időről csak annyit, hogy minden nap csoda, mert mindennap éreztük, érezzük

Isten éltető, boldogító megváltó és gondviselő szeretetét. Szüntelenül tapasztaljuk, hogy ha igyekszünk „először” az Isten országát keresni, azaz építeni, szolgálni, Isten annál jobban a tenyerén hordoz minket, és sokkal jobban gondot visel ránk, mint ahogy mi azt kérjük, vagy elgondoljuk. (“*Keressetek először az Isten országát, és az ő igazságát...*” Mt 6,33)

Utoljára említtem életem legnagyobb „csodáját”, amit legelőször illett volna említenem.

A c s a - l á d i é l e t m e - l e g -

sége mellett, a háború alatt és után, a szellemi és anyagi élet sok szorongató bizonytalansága erősen beárnyékolta gyermekkoromat. Ilyen körülmények között különösen nagy ajándék volt számomra az, hogy különböző egyházi alkalmakon részt vehettem, és ott Jézus megszólított az Ő megváltó és új életet adó szavával. Őbenne felszabadulást, biztonságot, békességet, boldogságot, az előttem lévő életútra biztos célt és tartalmat találtam. Az egyik döntő Ige, amivel Jézus megszólított a Gal 2,20 volt. Ebben megértettem, hogy Ő a teljes életét odaadta értem Nagypénteken, és várja, hogy hálából, én is az egész életemet Neki szánjam. Így alakult

ki bennem a hivatástudat, mely a lelkészi pályára indított. Minden alkalmatlanságom mellett ma is, örömmel végzek minden kisebb hétköznapi szolgálatot és munkát Urunk dicsőségére.é

Ezekkel a sorokkal is biztatok minden hitben járó testvéremet, hogy a hitüket bizonyítsák

minél inkább szolgálattal, a hit és a szeretet magvainak a továbbadásával, mert ez az élet legnagyobb kincse és boldogsága: Azt az Urat szolgálni, aki szeretetből meghalt helyettünk Nagypénteken, és hűsvétkor feltámadt értünk.

Soli Deo Gloria!!!

Szabó Gyula
nyugalmazott ref. lelkész
presbíter

BIBLIAKÖZÖSSÉG

„Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson!”
2Kir 6,1-23

Emlékszel, ugye, Eszter? Emlékszel, ugye, Erika? Sok évvel ezelőtt hárman egy szeretetvendégség alkalmával odaálltunk Esperes Úr - ma már Főjegyző Úr – elé azzal, hogy pénteki napokon hat órától elkezdjük a Házaspári Bibliaórát. Esperes Úr igent mondott, így a reá következő pénteken megvolt az első összejövetel akkor még négy házaspár részvételével – Földi Béla és Magdika, Radványi Lajos és Erika, Tasi Gábor és Eszter és Dr. Imre Sándor és felesége.

A bibliaórákon az Ige és Esperes Úr magyarázata kapcsán élénk beszélgetés folyt. Az ige mindenkiben – értelmében és érzelmében – elindított valamit, mindenki szerette volna megosztani a többiekkel gondolatait, amelyek újabb és újabb gondolatokat, emlékeket ébresztettek. A diskurzus révén előjöttek napi szintű egyéni problémák, de sok esetben társadalmi szintűek is, amelyek megértését segítette az Ige, de a kérdésekre, problémákra választ, megoldást is kínált. E bibliaköröknek éppen ez a lényegük, ezért fontos, hogy legyenek! A bibliai történetek olvasása, magyarázata nem csak egyszerű ismeretközlés vagy érdekes olvasmány, mely szórakoztató, hanem ennél mélyebb gyökerű, hiszen az életvitel, az életmód kialakításában, a velünk történő dolgok megértésében segít és elvezet a megoldáshoz. Eligazít az egyébként bonyolult élet rejtelseiben. A bibliaórák másik óriási eredménye önmagunk és egymás megismerése. Fontos ez? És, ha igen, miért? – tehetjük fel a kérdéseket. A válasz egyértelmű, és csak igen lehet! Közösség csak így képzelhető el! Egy gyülekezet élete nem korlátozódhat és nem merülhet ki a vasárnapi prédikáció meghallgatásában, nem lehet egy passzív hitéletbe burkolózni, mert ha ez így lenne, akkor az a kérdés vetődik fel azonnal: keresztyéni élet-e az? A válasz erre is egyértelmű: nem.

Ha Jézus követőinek valljuk magunkat, akkor közösséget kell alkotnunk, hitünk nem lehet öncélú, ez pedig csak egymás megismerésével képzelhető el. Egy bibliaóra alkalmas arra, fórumot biztosít arra, hogy a résztvevők megnyi-

latkozhassanak, hogy miről mit gondolnak, hogyan vélekednek. Minderre az Ige adja meg a lehetőséget. Az embereknek (mindenkinek) – de itt elsősorban a gyülekezeti tagokra gondolok – szükségük van a beszélgetésre, szükségük van örömeik, bánataik másokkal való megosztására, vagy egyáltalán beszélgetésre. A bibliakör azonban csak akkor válhat közösséggé, ha ott az őszinteség uralkodik, ha a résztvevők képesek saját magukról megnyilatkozni, saját maguk erősségeit, gyengeségeit elmondani. A házaspári bibliaórákon ez így történt, ezért rövidesen csatlakozott még két a felsoroltakhoz képest idősebb házaspár is – Imre Sándor és Irmuska, Boros Tibor és Magdika.

Alkalmom nyílt ezeken a péntek esti alkalmakon egymás köszöntésére jeles évfordulók, névnapok kapcsán. Kezdetben csak énekeltünk az ünnepelt számára az általa kért éneket, később teázást is bevezettünk, majd még később igen komoly megvendéglések is voltak, amit már túlzásként éltünk meg, s félve a bibliaóra jellegének, céljának elvesztésétől, ezt közös döntéssel beszüntettük.

A bibliakörhöz később sokan mások is csatlakoztak, s többen el-elmaradoztak, végül teljesen elmaradtak. Mára már a résztvevők személye teljesen megváltozott.

“Ha Jézus követőinek valljuk magunkat, akkor közösséget kell alkotnunk, hitünk nem lehet öncélú, ez pedig csak egymás megismerésével képzelhető el.”

Ez a bibliaóra volt az első ilyen szűkebb közösségi alkalom gyülekezetünkben, az énekkar is innen nőtt ki, hiszen Tasiné Eszter vezetésével indult el az énekkar. Itt meg kell említenem Majláth József volt segédlelkész személyét, aki gyönyörű éneklésével és kedves modorával vezette és tanította az énekeket. Ezt folytatta Eszter. A közös imádság mellett az éneklés is nagyon fontos, hiszen ekkor is imádság történik a lelki kisugárzás révén. A bibliaórák résztvevői nagyon fontosak, hiszen nélkülük nincs bibliaóra, de nagyon fontos a lelkész is, hiszen Ő hívatott vezetni a beszélgetést, az Ő feladata a helyreigazítás, ha nem vagy fél-

reértjük az Ige üzenetét, mert Ő az, aki tanulmányai alapján, hivatása betöltése során ezt meg tudja tenni. Neki kell az elhangzott igeszakasz alapján felkelteni a figyelmet, gondolatokat ébresztve elindítani a hallgatóság megnyilatkozásait, irányítani a beszélgetést.

A Házaspári Bibliaóra neve szerint is házaspároknak szerveződött, de nyitott volt, s nyitott ma is, tehát bárki számára van lehetőség a részvételre, mégis volt egyedülálló egyháztagunk, aki ezen elnevezés miatt maradt csak távol, ezért e bibliaóra a Dr. Révész Imre bibliakör nevet vette fel.

Kéthetenként pénteken este 6 órától jelenleg is működik. Ma már fiatal beosztott lelkészeink is vezetnek az ifjabb nemzedékek számára nagy számú résztvevővel bibliaórákat. Az idősebb korosztály igényeit a Dr. Révész Imre bibliakör elégíti ki. Éljük hát a kínálkozó lehetőséggel, vegyünk részt, csatlakozzunk ezekhez az alkalmakhoz! „*Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékoddnak, nem érhet téged baj, sátraddhoz közel sem férhet csapás.*” Zsolt 91,9-10

Dr. Adorján Erzsébet
gyülekezeti tag

NŐSZÖVETSÉGÜNK VÁR MINDENKIT!

Nőszövetségünk ma is működik, minden hónap első szombatján délután 4 órai kezdettel vannak összejöveteleink. Ezen alkalmakon az áhítatot követően többnyire előadások hangzanak el, amelyek kapcsán az előadónak kérdéseket lehet feltenni a témakörökhöz kapcsolódóan, illetve hozzá lehet szólni, véleményét lehet alkotni.

Az előadások témája olyan, amely a legtöbb embert érinti, érdekli. Ezt bizonyítja, hogy az érdeklődés mindig nagy. A téma lehet egészségügyi jellegű, irodalmi jellegű, természetgyógyászati jellegű, művészetekhez kapcsolódó, de bármi. Legutóbbi előadások közül nagy érdeklődést váltott ki, például Dr. Szabó Ildikó természetgyógyásatról tartott érdekes előadása, vagy az egyházi struktúrát bemutató előadássorozata Tóth Mihala Veronikának, amely azért is fontos, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy ilyen téren sok hiányosság van az ismereti szinten. De külön szeretném kiemelni a legutóbbi

előadást, melyet Dr. Oláh Szabolcs egyetemi docens, gyülekezeti tagunk tartott a „A reformáció és az anyanyelv” címmel. Roppant érdekes és tartalmas volt az előadás, amely az elméletből kiindulva a gyakorlati dolgokra is rávilágított a tudomány segítségül hívásával. Az előadás második része terveink szerint az áprilisi összejövetelünkön fog elhangzani. Egy-egy előadás révén olyan gyakorlati kérdések merülnek fel a a hozzászólásokban, amelyekről a szűkebb közösség, de ebből adódóan a gyülekezet épül.

Előadás közben

Fontos dolognak tartom, hogy az előadók olyan személyek legyenek, akik az általuk előadott témakörben nevet szereztek maguknak, tehát művelik azt a tudományt vagy azt a szakterületet, amelyről beszélnek. Az értelemre és érzelmre egyaránt szükségünk van, ugyanúgy mint hitre és tudományra. A kettő nem zárja ki egymást, nem ellentéte egyik a másiknak. Einstein mondta: „A vallás tudomány nélkül vak, a tudomány vallás nélkül béna.” Egy előadó bármely témáról beszél is, ha munkáját kellő hivatástudattal, hivatásszeretettel, őszinteséggel, hozzáértéssel, elkötelezettséggel végzi, akkor szolgálatot teljesít. S ha figyel rá, minden tettét, szavát az Úristen irányítja. Figyeljünk hát mi is az Úrra, mert Ő itt van, segít, irányít, megmutatja a helyes utat! „*Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz.*” 1Kor 12,1-11

Dr. Adorján Erzsébet
nőszövetség elnök

GYÜLEKEZETI NYÁR

Egyházunk életébe szorosan beletartoznak a gyülekezeti kirándulásaink. Az ember megújulása, megvidámítása, az egészséges életmód megőrzése. Hazánk távolabbi tájainak felfedezése, kultúránk, szokásaink és ősi mesterségeink megismerése mindannyiunk csodálatát váltja ki.

Csoda maga a Föld, melyen élünk, és teremtett mindenségével visszaélünk. Az ember belenyúlt a természetes körforgásba, melynek következménye az ökológia felbomlása és pusztítás, pusztulás. Jelei erőteljesen megjelentek a horizont minden pontján.

Lehetőség: nagyobb odafigyelés tetteinkre és megpróbálni visszafordítani, amit helytelenül cselekszünk bolygónkkal szemben. Nélküle semmik vagyunk. Hála az Úrnak a teremtettségünkért, az Édenkertünkért.

A tervezett kirándulásaink:

- 2010. május 29. szombat: Túrkeve - Mezőtúr – Szarvas / Néprajzi múzeumok, Fazekas múzeum, Arborétum /
  - Júliusban a szokásos gyülekezeti piknik nap.
  - Augusztusban: Bükkábrány – Cserépfalu – Cserépváralja – Bogács – Orzavára.
- Bővebb információk később.

Kérünk minden érdeklődő testvérünket használni ki lehetőségeinket. Szívesen várjuk észrevételeiket, tanácsaikat további kiránduló helyeink megismerése érdekében. Részvételi díj a hirdető táblán található minden esetben. Szeretettel várunk minden kirándulni vágyó gyülekezeti tagot és vendéget. Információért Horváth Albin presbiter lehet keresni. Elérhetőség: 52/ 420-479 (lehetőleg az esti órákban).

Horváth Albin
presbiter

MÉRNÖKI PRESBITER

Földi Béla vagyok, a Debrecen-Kossuth Utcai Református Egyházközség presbitere.

1953. október 25-én születtem Debrecenben. Általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúszoboszlón végeztem el, ahol abban az időben vasutas szüleimmel és húgommal éltünk. 1972-ben történt érettségi vizsgám után egy évet műszaki rajzolóként dolgoztam, majd egy évet a debreceni műszaki főiskolára jártam. Ezt követően a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre jelentkeztem át, ahol 1979-ben gépészmérnökként végeztem. Ezután másfél év katonai szolgálat következett, majd a Mezőgépnél és a KEVIÉP-nél dolgoztam fejlesztőmérnökként. 1985-től a Debreceni Konzervgyárban dolgoztam szintén a műszaki fejlesztés területén. Jelenleg a Food-tech 2002. Kft.-nek, egy élelmiszeripari gép-

gyártó cégnek az alvállalkozója vagyok, mint tervező mérnök és műszaki menedzser.

1981-ben kötöttem házasságot Kövendi Magdolnával, aki 2000 óta a Dóczy Gimnáziumban történelmet tanít. A gyülekezet-höz 1986-ban kapcsolódtunk, Magdolna lányunk itteni megkeresztelése után, aki felejthetetlen éveket töltött a gyülekezet ifjúsági csoportjában. Lányunk a Debreceni Egyetem angol szakos végzős hallgatója.

Istenbe vetett hitem anyai nagyanyám és szüleim nevelése alapján alakult ki bennem. Hitbeli

megszilárdulásomat a gyülekezeti prédikációknak és a házaspári bibliaóráknak köszönhettem. Nagy hatással voltak rám különböző evangelizációs alkalmak is.

A gyülekezetben 1992 óta vagyok presbiter. A presbitérium Műszaki Bizottságát vezetem, valamint részt veszek a Perselybontó Bizottság és a Huszár Gál Énekkar munkájában is.

Kedves igém: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglájták az Istent.*” Mt 5,8; „*A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel...A szeretet soha el nem múlik.*” 1Kor 13,4-8

Hálát adok Istennek, hogy szeretetben, hitben élő családban és gyülekezetben élhetek. Istentől kérek időt és erőt a presbiteri feladatok még jobb ellátásához.

Földi Béla
presbiter

SZILÁRD ALAP AZ ÉLETHEZ

Az ember életében nagyon fontosak az olyan kapaszkodók, melyek segítségével átvészeldheti különböző krízis helyzeteit. Ilyen kapaszkodó számunkra a Biblia. Tanításai, útmutatásai semmit sem koptak a több mint kétezer év alatt. A hit és a biztos erkölcsi értékrend szilárd alapot ad ahhoz, hogy lelkünk és szellemünk egészséges maradjon ebben a mai értékvesztett világban.

„Térj hát meg Istenedhez, tartsd meg hűségesen a törvényt, és reménykedj szüntelenül Istenedben!”
Hós 12,7

Veres Jánosné Viola vagyok. 2004 augusztusa óta dolgozom a Református Kollégium Óvodájában óvodapedagógusként. Előző munkahelyem a Református Egyház által átvett, önkormányzati fenntartású Tímár utcai óvoda volt. Református vagyok, de gyerekkoromban nem jártam se hittanra, se istentiszteletre, viszont édesanyám szeretetre, mások tiszteletére, becsületességre nevelt. A fenntartócsere nagyon nehéz és komoly döntés elé állított. Több kérdés is kavargott bennem: vajon meg tudok-e felelni az egyházi intézmény elvárásainak, képes vagyok-e a számomra új nevelési programmal dolgozni, vajon elfogadják-e a jelentkezésemet, befogadnak-e leendő munkatársaim? Óhatatlanul eszembe jutottak életem nehezebb

A vasárnapi óvodás Palánta csoport

helyzetei, mikor az volt az érzésem, hogy nem vagyok egyedül, valaki vigyáz rám, segít és most választás elé állít: megyek vagy maradok, választom-e az Ő útját? Sok átvirrasztott éjszaka után döntöttem és beadtam a jelentkezésemet, amit elfogadtak. Nem mondom, hogy könnyű volt ez az öt év, ami mögöttem van, de úgy érzem, jó helyen vagyok. Az egymás iránti figyelem, szeretet, elfogadás, számontartottság légköre hatja át óvodánkat, ami miatt jó itt dolgozni.

Néhány hete óvodánk vezetője Feketéné Kavisánszki Györgyi azzal a kérdéssel fordult hozzám,

hogy vállalnék-e szolgálatot a Kossuth utcai gyülekezetben. A vasárnapi istentisztelettel egy időben a gyülekezeti teremben óvodás és kisiskolás korú gyermekek számára tartott gyermek istentiszteletek vezetésébe lenne lehetőségem bekapcsolódni. Szívesen és örömmel vállaltam el ezt a megtisztelő felkérést, hiszen az óvodában is tartunk rendszeresen hasonló együttléteket gyermekeinknek.

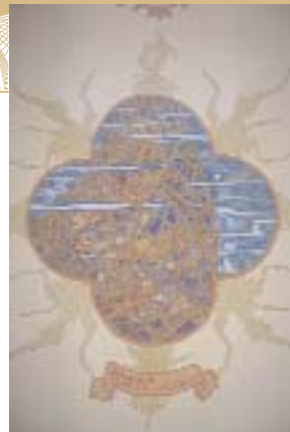
A gyülekezet sem ismeretlen számomra, mert a Verestemplom szokott otthont adni Családi Istentiszteleteinknek. Ilyenkor egy-egy csoport versekkel, énekekkel készül a vasárnapi istentiszteletre. A szolgálat után a többi gyermek társaságában a gyülekezeti teremben egy-egy bibliai történettel ismerkednek meg. Énekelünk, játszunk, színezzük, amíg szüleik a templomban vannak. Ezeket az alkalmakat munkatársaimmal közösen szoktuk megszervezni, mindig a soron következő csoport óvodapedagógusainak vezetésével. Nevelési évünk végén az utolsó szolgálatot az iskolába készülő nagycsoportos gyermekeink adják. 2009 szeptemberétől Tóth-Mihala Veronika tiszteletes asszony óvodánk dolgozóinak bibliaismereti órákat tart.

A „hivatalos” alkalmakon kívül magánemberként is lehetőségem volt részt venni a gyülekezet egyik rendezvényén. Feketéné Kavisánszki Györgyi kedves hívásának eleget téve, én is ott voltam az óév búcsúztatón, ami igazán hangulatosra sikeredett. Táncoltunk, karaokiztunk, beszélgettünk. Megható és felemelő érzés volt, amikor éjfél előtt pár perccel átsétáltunk a Verestemplomba és ott, az újévet köszöntő harangzúgás után közösen elénekeltek a Himnuszt és kívántunk egymásnak áldott, békés, boldog új évet.

Egyre inkább megerősödik bennem az érzés, hogy ezeket a felkéréseket, „feladatokat” nem véletlenül kapom. Az Ő akarata, hogy egyre közelebb kerüljek hozzá...

Naponta fel kell adnunk a magunk akaratát, azért, hogy Isten akaratát cselekedjük, hiszen keresztségünkben gyermekeivé fogadott minket. „Legyen meg a te akaratod!” – azaz Isten akaratát váljon a mi akaratunkká.

Veres Jánosné Viola
óvodapedagógus

IFJÚSÁGI-CSALÁDI
NYÁRI TÁBOR

SÁROSPATAK

2010. július 12-17.

Részvételi díj: 19.000 Ft/fő

Várjuk fiatalok, felnőttek és családok
jelentkezését egyaránt!

Jelentkezési határidő 2010. június 15.

Elérhetőségek:

Lelkészi Hivatal (Kossuth utca 65.)

tel.: 52-537-235

e-mail: verestemplom@reformatus.hu